Digitaliseret af | Digitised by

Forfatter(e) | Author(s):	Gustav Holting ; fordanskede af Blok Tøxen og Frederik Sophus Kaarsberg.
Titel | Title:	Guldkorn : Fortællinger til Underholdning og Belæring for Børn imellem sex og ni Aar
Udgivet år og sted | Publication time and place:	Kjøbenhavn : Bing & Søn, 1838
Fysiske størrelse | Physical extent:	68 s. :

DK

Materialet er fri af ophavsret. Du kan kopiere, ændre, distribuere eller fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work is free of copyright. You can copy, change, distribute or present the work, even for commercial purposes, without asking for permission. Always remember to credit the author.

Guldkorn.

Fortællinger

til

Underholdning og Belæring

af

Gustav Holting.

15,-239

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
130001745795

1955.9.417

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Hjertensgodhed pryder ethvert Barn.

Græd ikke, lille, kjære Söster!
jeg vil sige, at jeg har tabt Tallerkenen.

Guldkorn:

Fortællinger

til

Underholdning og Belæring

for

Børn imellem sex og ni Aar;

af

Gustav Holting;

fordanskede

af

Blok Toxen og Frederik Sophus Kaarsberg.

Med 18 illuminerede Billeder.

Kjøbenhavn.
H. J. Bing & Sons Forlag
S. Triers Trykk.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Forord.

Denne lille Bog svarer virkeligen til sit, meget lovende, Navn: den indeholder nemlig rene Guldkorn, til Smaabørns Underholdning og Belæring. Skreven i et fatteligt, men ædelt, Sprog, beviser den, at Gustav Holting forstaaer den, ikke lette, Kunst, at more, belære og forædle den barnlige Aand i en barnlig Tone, uden at forfalde til det Barnagtige. Med Fornøielse paatog jeg mig derfor, at besørge dens Fordanskning, som, af Forlæggerne smukt udstyret og prydet med ret vakre Billeder, sikkert vil vorde en meget kjærkommen og særdeles nyttig Gave for danske Smaabørn.

Blok Toxen.

Hjertensgodhed pryder ethvert Barn.

Emil og Jacobine vare et Par Søskende, der levede i en saa hjertelig Enighed, at de kunde fremstilles som et Mønster for alle andre Børn. Man behøvede kun, at have iagttaget dem en kort Tid, for at faae Vished om, at der herskede en gjensidig, sand og inderlig Kjærlighed imellem dem. De vare aldrig lykkeligere, end naar de kunde være sammen; de lode ingen Leilighed gaae forbi, hvorved de kunde gjøre hinanden en Fornøielse, og aldrig hørte man et ondt, ufredeligt Ord ved deres Lege. Dog, ikke alene ved deres barnlige Glæder viste sig deres kjærlige Sindelag; men de betænkte sig eiheller, naar det kom an paa, at vise deres gjensidige Kjærlighed ved mange Slags smaae Opofrelser.

Et eneste Exempel vil bevise os det ret tydeligen.

Jacobine sendtes en Dag af sin Moder ned i Haven med en Tallerken, for at hente nogle Frugter hos Gartneren. Imellem Haven og Vaaningshuset var en liden, fri Plads, der sædvanligen benyttedes af Børnene til at lege paa. Emil sprang netop muntert omkring paa denne Plads, da Jacobine kom tilbage fra Haven med Frugterne. I det hun nu gav mere Agt paa sin Broders Leg, end paa Jordens Ujevnhed, snublede hun pludseligen, og — der laae Tallerkenen i mange Stykker, og al Frugten trillede rundt omkring! Med et Udraab af Skræk, vreed hun sine Hænder, og hendes Øine fyldtes med Taarer. „Hvad vil Moder sige?" hulkede hun.

Deres Moder var rigtignok altid meget god imod sine Børn, men ogsaa meget streng, og paa enhver Uartighed, enhver Uopmærksomhed og Uforsigtighed, lod hun stedse ufravigeligen følge en passende Straf. Jacobine kunde alene tilskrive sig selv, at Tallerkenen var slaaen itu, og med Skræk tænkte hun paa Straffen; thi hun saae allerede klarligen, hvordan denne vilde vorde. Den næste Søndag skulde der næm-

lig gjøres en liden Reise paa Landet til hendes Mo'rbroder: Forstraaden. Denne havde to Døtre, omtrent paa samme Alder, som Jacobine. Disse havde saa pæne Dukker og saa smukt Legetøi. Ogsaa havde de tre Piger hverandre saa kjære, at Jacobine ikke kjendte nogen lykkeligere Dag, end den, paa hvilken hun skulde besøge sin Mo'rbroder. Dog, i det Blik, hun kastede paa Skaarene, saae man tydeligen den sørgelige Skjæbne, hun befrygtede, nemlig: at maatte blive hjemme. Derfor vreed hun sine Hænder, derfor trillede Taarerne ned over hendes Kinder!

Saasnart Ulykken var hændet, holdt Emil op med sin Leeg, og, med en deeltagende Mine, nærmede han sig til sin Søster, og søgte, at troste hende. Dog vilde dette slet ikke lykkes ham. Endeligen sagde han: „græd ikke, lille, kjære Søster! jeg vil sige, at jeg har tabt Tallerkenen; om jeg end til Straf skal blive hjemme paa Søndag! Rigtignok er det meget smukt hos Mo'rbroder; thi Carl og Vilhelm foranstalte altid en stor Fuglestydning, og et Ridt paa de smaae, muntre Heste morer mig ogsaa meget. Men Du, kjære Jacobine, har allerede saalænge

glædet Dig til denne Fornøielse, og jeg veed ogsaa, hvor gjerne de smaae Fætterfker see Dig. Fortæl mig efter Hjemkomsten ret Meget om Det, I have foretaget Jer og leget! — og nu, lad os nu gaae til Moder!"

Jacobine tøvede endnu; dog, Emil opsamlede den tabte Frugt i hendes Forklæde, og trak hende derpaa med sig lige til Moderens Værelse. „Kjære Moder," sagde han: „jeg har gjort en Ulykke, idet jeg, imod min Villie, har stødt Tallerkenen ud af Jacobines Haand, saa at den er gaaen i mange Stykker. Jeg beder saa hjerteligen: vær ei vred!"

Moderen gjorde et mørkt Ansigt, og sagde: „hvor ofte har jeg ikke formanet Eder, altid at være forsigtige og opmærksomme paa Det, I gjøre! Dog, Den, som ikke vil høre, maa føle. En gandske passende Straf vil det være, at du paa Søndag bliver hjemme, for at Mo'rbroders Porcelainstøi kan være i Sikkerhed for din Vildhed."

Emil tørrede sine Øine; men hemmeligen trykkede han sin Søsters Haand, og tilnikkede hende, at Alt gik godt.

Dog, længer kunde Jacobine ei holde det ud: hun rev sig løs fra sin Broder, og kastede sig i sin Moders Arme, saaledes, at denne blev forskrækket over den ellers saa blide Piges Heftighed. „Hvad feiler dig, Jacobine?" spurgte hendes Moder: „gjør det dig saa ondt, at Emil skal straffes, og at han ikke kommer med paa Søndag?"

„Vistnok, kjære Moder," svarede Jacobine med Hulken: „gjør det mig ondt, og især, fordi han er gandske uskyldig. Jeg alene har slaaet Tallerkenen itu, da jeg saae paa hans Leeg, og ei bemærkede, at der laae Noget iveien for mig; og kun, fordi jeg frygtede for Straf, og det gjorde mig saa ondt, tog den gode Emil Skylden paa sig."

Moderen vinkede Emil hen til sig, og, med inderlig Rørelse, trykkede hun begge Børnene til sit Hjerte. Endeligen sagde hun: „I skulle begge kjøre med ud til Mo'rbroder; thi, hvo af Eder, der end maa have feilet, saa have i Begge gjort det godt igjen. Vedbliver, saaledes at elske hinanden! thi Søskendekjær-

lighed er det skjønneste Syn for Forældre, og: Hjertensgodhed pryder ethvert Barn!"

Imod sine Forældre bør man altid være taknemmelig.

Det var meget tidligt om Morgenen, og de fleste smaae Folk, som tillige i Almindelighed ere smaae Sysovere, laae vel endnu i Sengen, da den muntre Charlotte, belæsset med Blomster, allerede vendte tilbage fra en Spadseregang i Marken. Hendes Ansigt straalede af den reneste Glæde, og hun nynnede en munter Sang omkaps med Lærken.

Marie, en god gammel Bondekone, hos hvem Charlotte undertiden kom med sin Moder, for at drikke en Skaal Mælk, mødte den lille Sangerinde, og sagde: „Ei, ei, Frøken Lotte! hvorledes kommer De her saa tidligt? Det er ellers en stor Sjel-

Jmod sine Forældre bør man altid være taknemmelig.

Jdag er det min kjære Moders Fødselsdag. de smukkeste Blomster har jeg plukket til en Blomsterkost for hende.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

denhed, at de fine Kjøbstedsbørn bære os med deres Besøg, førend længe efter, at Solen er staaen op."

„Du maa vide, min gode Marie," svarede Charlotte: „idag er det min kjære Moders Fødselsdag! de smukkeste Blomster har jeg plukket, til en Blomsterkost for hende. Derfor maa jeg skynde mig, thi jeg har endnu Meget at bestille hjemme."

Venligen hilsende, ilede hun derpaa videre, og endnu, førend hendes Moder var staaen op, havde hun bundet en smuk Blomsterkost, og smykket Bordet med Blomster. Paa dette laae desuden et lidet, hemmeligen forfærdiget, Haandarbeide, samt en smuk Tegning, og adskillige andre Beviser paa hendes Flid og Fremgang i Læretimerne. Nu ventede hun med Utaalmodighed, indtil Moderen traadte ud af Sovekammeret, og fløi derpaa i hendes Arme, idet hun, med rørt Hjerte, bragte hende de bedste Lykønskninger til Fødselsdagen. Dog, ikke blot med fromme Ønsker ledsagede hun sin Foræring, men ogsaa med Løfter! thi, hun lovede, stedse at være ret artig, lydig og flittig; og, da hun

holdt Ord, saa var denne den kjæreste Deel af Foræringen for hendes Moder. **Imod sine Forældre bør man altid være taknemmelig**; men Børnenes største Taknemmelighed bestaaer en god Opførsel.

Ærlighed er en skjøn Dyd.

Jørgen var en Bondemand, som man vistnok ikke kunde kalde rig paa nogen af de Ting, der sædvanligen henregnes til Rigdom. Han havde kun en liden Hytte og et lidet Stykke Jord, som næppe var tilstrækkeligt til at frembringe det Nødvendige til hans talrige Families Underhold. Men han var rig paa freidigt Mod, Flid og Gudsfrygt.

Hans freidige Mod var hans troe Ledsager ved alle hans anstrengende Arbeider, og gjorde ham disse doppelt lette; hans Flid hjalp ham saaledes, at hans Dagverk altid blev større, end

Ærlighed er en skjön Dyd.

Dette Uhr har vist vor Frú Grevinde tabt: hun vil glæde sig meget, naar jeg bringer hende det tilbage.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

hans Naboers, og hans Gudsfrygt lod ham modigen bære alle Livets Gjenvordigheder. Jørgen havde en meget skikkelig Kone, der tænkte og handlede ligesom han. Hun var flittig og huuslig, og forstod ypperligen, ved den største Reenlighed, at give sin lille Hytte og sine simple Klæder et venligt Udseende. Disse gode Folks Børn kunde rigtignok ei ofte sendes i Skole, men de maatte, saasnart deres Kræfter tillode det, dygtigen arbeide med i Huusholdningen, og Pigerne især søge, at fortjene sig Noget ved at spinde. Altsaa lærte de kun nogenledes at læse og skrive; i Christendommens Hovedlærdomme derimod vare de godt bevandrede, da deres Forældre ikke alene bibragte dem disse ved Ord, men ogsaa ved deres daglige Handlemaade. Saaledes levede disse Forældre og deres Børn ret fornøiet med det Lidet, de havde, da et Vanheld pludseligen truede med, at tilintetgjøre deres Livs hele Lykke. Jørgen blev nemlig syg — meget syg! Fra Dag til Dag blev han mærkeligen svagere, og Lægen, som undertiden kom fra Staden, for at see til den Syge, rystede betænkeligen paa Hovedet. Denne Sygdom bersvede den fattige

Familie dens Forsørger; thi, om endog Naboerne besørgede Arbeidet paa dens lille Mark, saa gik dog en vigtig Fortjeneste tabt, idet Jørgen ei længer, som didtil, kunde arbeide for Dagløn hos de rigere Bønder og Forpagtere. Meget snart vare de faa Spareskillinger gaaede med til Lægemidler, og dog forbedrede den Syges Tilstand sig ikke. Hvor mørke imidlertid end Udsigterne i Fremtiden maatte være for Moderen og Børnene, saa holdte de dog Hovedet iveiret, ved Tillid til Gud, og dagligen opløftede de Hænderne under fromme Bønner til alt det Godes Giver. Og Gud: den gode himmelske Fader, forlod dem ikke; thi Det, som tilsyneladende truede med at bevirke deres Undergang, bidrog netop til deres største Lykke.

En Morgen havde Lægen foreskrevet et nyt Lægemiddel, der saa hurtigen som muligt skulde hentes fra Staden. Men, hvorfra skulde man tage de nødvendige Penge, da der ikke var en eneste Skilling meer, at finde i hele Huset? Med Taarer i Øinene søgte Moderen nogle af sine bedste Klæder sammen, og, da hun selv ikke kunde forlade den Syge, skulde Nanna: den ældste

ste Datter, gaae til Byen med Tøiet, for der at pantsætte, eller sælge, det, og med de Penge, hun fik derfor, at kjøbe det foreskrevne Lægemiddel paa Apotheket. Den trofaste Skjold: Gaardhunden, fulgte med, og bar meget forsigtigen hendes, ikke lette, Byldt i sin Mund. Veien gik tæt forbi Haven ved et Slot, som beboedes af den meget rige Grevinde, der eiede den hele lille Landsby, hvor Nanna havde sit Hjem. Pludseligen blev hun staaende, da hun saae Noget glimre i Græsset. Ved at bukke sig ned, for nærmere at undersøge, hvad det var, fik hun Øie paa et Guldur med en Guldkjæde, hvis itubrækkede Ring strax viste, paa hvilken Maade det var tabt. Nysgjærrig betragtede hun det skjønne Klenodie, og tog Uret op til Øret, for at høre, om det endnu gik. Vel følte hun hos sig selv, hvor gjerne hun gad eie et saa smukt Ur; men, at beholde det fundne Gods, som sit eget, faldt hende slet ikke ind; thi af sin Fader havde hun saa ofte hørt det Ordsprog: „Ærlighed varer længst!" Dette Uhr har vist vor Fru' Grevinde tabt: hun vil glæde sig meget, naar jeg bringer hende det tilbage. Saaledes talede

Nanna, og begav sig ufortøvet paa Veien op til Slottet, idet hun foresatte sig, at erstatte den korte Forsinkelse ved en større Hurtighed. Da hun var kommen til Slottet, og havde forebragt sit Ærinde, førte man hende strax til Grevinden; thi Uhret var allerede blevet savnet, og Grevinden var meget bedrøvet over sit Tab, fordi det Tabte var en dyrebar Erindringsgave af en Ungdomsveninde. Grevinden modtog derfor det Fundne med stor Glæde, og da hun gierne vilde vise sig erkjendtlig, saa spurgte hun Nanna om hendes Navn og Bolig. Nu først erindrede den gode Pige igjen ret levende det Ærinde, der havde ført hende i denne Egn, og idet hun nævnte sit Navn, fyldtes hendes Øine med Taarer. „Hvorfor græder Du," spurgte Grevinden videre: „og hvad er der i den Byldt, Din Hund bærer?" Nanna fortalte da, med faa, men hjertegribende, Ord, Historien om sin Families Ulykke, og hvad hun skulde besørge i Staden.

Nu fortsattes Samtalen saaledes:

Grevinden: Men, eftersom I ere saa fattige, hvorfor

har Du da ikke hellere beholdt Uhret, og solgt det i Staden, istedetfor Klæderne, der ere Jer saa nødvendige?

Nanna: havde jeg da turdet beholde Noget, som ei tilhørte mig, og hvis Eier jeg kjendte?

Grevinden: Egentligen ikke; men Du havde dog kunnet tænke, at jeg var rig nok til at kjøbe mig et nyt Uhr, og Dine Forældre vilde vist have glædet sig meget over, at Du havde fundet det.

Nanna: Ja, da kjender De ikke mine Forældre, naar De troer saadant Noget om dem. Den haardeste Straf havde jeg kunnet vente mig, ifald jeg havde bragt Uhret hjem, i den Hensigt, at beholde det. „Enhver Sit!" vilde min Fader have sagt, og: „Ærlighed varer længst! Var der end Ingen, der saae, at Du fandt Uhret; saa har dog Gud seet det, og for hans Skyld skal Mennesket altid søge, at holde sig frit for al Uredelighed, saaledes, at det reent og uforfærdet kan hæve sit Blik til ham."

Grevinden blev gandske forundret, ved at høre en saadan Tale af en fattig Bondepige, og rørtes over hendes fromme

Tro. Hun tog Nanna i sine Arme, og befalede, at man strax skulde spænde for, og kjøre Jørgens Datter til Staden, og derfra hjem til hendes Forældre. Ogsaa gav hun hende saa mange Penge, at hun ikke behøvede, at sælge noget af det medtagne Tøi, og lovede tillige, at gjøre Mere for hende.

Hvor forbausedes ikke Nannas Moder og Søskende, da de saae hende komme kjørende i den prægtige Vogn, og hvor inderligen glædede de sig ikke Alle, da de hørte hvad der var forefaldet! Men, deres Glæde skulde endnu forøges; thi Grevinden, der saa gjerne benyttede sin Rigdom, hvor hun kunde hjælpe uforskyldt Forarmede, havde nøie erkyndiget sig om Jørgen, og overalt faaet de bedste Vidnesbyrd om hans Ærlighed, Flid, og Dygtighed i Agerdyrkningen. Hun besluttede derfor, at tage sig af ham. Saalænge Jørgen endnu var farligen syg, lod hun dagligt Lægen hentes til ham, fra Staden, i sin egen Vogn; hun betalte alle Lægemidlerne; og, da han endeligen begyndte at komme sig, sørgede hun rigeligen for styrkende Næringsmidler. Hun havde nu ogsaa den Glæde, at see, hvorledes den

brave Mand kom sig, og snart igjen kunde begynde, at gaae til sit sædvanlige Arbeide. Ubeskrivelig var den hele Families Tak; dog undveeg hun den saa meget som muligt, idet hun sagde: „jeg har blot fulgt den gode Nannas Exempel, der saa dybt har indprentet sig sine Forældres Tænkemaade. Ogsaa jeg har i min Ungdom faaet mange gode Lærdomme af mine Forældre, og især have de formanet mig til, stedse at være medlidende imod de Ulykkelige."

Saaledes talede den ædle Dame, og vedblev ogsaa fremdeles, at understøtte Jørgen og hans Familie, naar Nøden udkrævede det. Men Nanna var usigeligen lykkelig ved den Tanke, at have været den første Aarsag til denne store, uventede Hjælp. Gjerne fulgte derfor hun og hendes Søskende, som forhen, deres Forældres Lærdomme, og de vedbleve altid, at være ærlige, „thi," sagde de: „Ærlighed er en skjøn Dyd!"

Man maa ikke tiltroe sine Kræfter for Meget!

Frits var en af de Drenge, som man pleier at give Øgenavnet: „Pe'er Næsviis," det vil sige: som altid trænge sig frem, ville see Alt, tale med om Alt, kunne Alt, og vide Alt bedre, end Andre. Naturligviis gjøre saadanne Drenge, der ikke vide, at Beskedenhed klæder Børn bedst, sig ofte latterlige, og denne Lod traf Frits meget hyppigen. Det Optrin, i hvilket vi her see ham afbildet, viser os eet af de mange Exempler derpaa.

Det var i Høstens Tid, og i Frits's Faders temmeligen store Have plukkede man Æblerne og Pærerne af Træerne. I denne Anledning feirede man altid en liden Fest, til hvilken der indbødes mange Drenge og Piger, som vare bekjendte med Frits og hans Søster. Den nedrystede Frugt opsamledes i Kurve, og disse bares derpaa, af nogle Arbeidsfolk, til det i Nærheden liggende Vaaningshuus.

En Tidlang havde Frits været meget virksom ved at afryste og opsamle Frugterne; men nu vilde han ogsaa hjælpe til, at bære ind, og prøvede paa, at belæsse sig med en Kurv, fuld

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Man maa ikke tiltroe sine Kræfter for Meget.

Min Fader havde dog Ret i, at denne store Kurv, fuld af Æbler, var for tung for mig.

af Æbler. „Frits, Frits, lad det være!“ raabte hans Fader til ham: „den Kurv er for tung for Dig.“

„Ak, lille Fader!“ svarede Frits: „hvad tænker Du da om mig? jeg maatte jo skamme mig, ifald jeg ikke kunde bære en saadan Kurv. Du skal see, jeg er meget stærkere, end Du troer!“

Og virkeligen svingede han ogsaa, skjøndt rigtignok med den største Anstrengelse, og ved Hjælp af en anden Dreng, den tunge Kurv paa sine Skuldre, og trippede dermed hen imod Huset. Han var imidlertid ei kommen ret langt, førend han mærkede, at hans Kræfter udtømmedes meer og meer. Nu havde han gjerne taget Kurven ned af sine Skuldre igjen, men alene kunde han ikke gjøre det, og raabe om Hjælp vilde han eiheller. Han forsøgte derfor, endnu at gaae nogle Skridt, men forgjæves, og plump! der laa Kurven paa Jorden, og Æblerne trillede til alle Sider.

Frits stod og saae paa Ødelæggelsen med en bedrøvet Mine, og sagde, idet han gned sine ømme Skuldre: „min Fader

havde dog Ret i, at denne store Kurv, fuld af Æbler, var for tung for mig! Men jeg vil nu blot hurtigen bære Æblerne i mindre Dele op i Huset, førend Nogen mærker dette mit Uheld, thi ellers udlees jeg kun igjen, hvorpaa man desuden altid venter."

Han vilde nu løfte Kurven op, men, see der! ved det stærke Fald var den bleven saa beskadiget, at Bunden faldt ud. Saaledes var der intet Andet for ham at gjøre, end at gaae tilbage til de Andre, for at faae Hjælp af dem. Vel søgte han, at besmykke sit Vanheld saa meget, som muligt; men, man gjettede dog den sande Sammenhæng, hvorfor hans smukke Tale lønnedes med en høi Latter og megen Spot. Men, det var endnu ikke Alt! thi hans Fader sagde: „Den, som ikke vil høre, maa føle! Jeg har advaret Dig nok, og Du alene er Skyld i, at den smukke Kurv er gaaen itu. Derfor vil jeg lade den gjøres istand paa Din Sparebøsses Bekostning. Det er vel godt og smukt, at Børn ei ere for ængstlige, og efterhaanden vænne sig til

vanskeligere Arbeider; men mærk Dig dog den Lærdom: man maa ikke tiltroe sine Kræfter for Meget!"

Sundhed er det dyrebareste Gode.

„Altsaa endeligen imorgen kommer min Fætterske Jutta til det saalænge ventede Besøg hos os! O, det er herligt! hvor jeg glæder mig dertil!" saaledes talede den muntre Thora til sin Fader, idet hun hoppede og sprang omkring af Glæde.

Thoras Fader besad en liden Landeiendom, hvilken han selv bestyrede, og som kun ydede ham middelmaadige Indtægter; dog betryggede den ham og hans Familie for Trang, og hans Ønsker vare eiheller saa store, at de kunde forstyrre hans Tilfredshed.

„Ja, ja, imorgen kommer din Fætterske!" svarede han sin Datter: „det er mig kjært, at Du glæder Dig saaledes til dette Besøg; men jeg frygter næsten for, at Du skuffes i Dine Forvent-

ninger. Juttas Forældre ere rige, meget rige, og hendes Opdragelse er derfor vel ligesaa forskjællig fra Din, som de Fornøielser, i hvilke hun finder Behag, ere forskjællige fra Dine. Dog, vi ville nu see, hvorledes det gaaer!"

Morgenen derpaa stod Thora allerede gandske tidligen, med den største Utaalmodighed, ved Vinduet, hvorfra man kunde overskue Veien, der førte fra den temmeligen fjerne Stad. Dog, een Time gik efter den anden, og det var allerede længe over Middag, førend den forønskede Vogn rullede ind i Gaarden. Thora ventede nu, at see en ligesaa munter og rask Pige, som hun selv var, springe ud af Vognen; men, istedet derfor, saae hun en stadseligen klædt, bleg Dame, som meget forsigtigen lod sig hjælpes ud af Vognen af en Tjener. Og alligevel var den unge Dame virkeligen Jutta, der var af samme Alder som Thora. Denne omfavnede hende strax paa det Kjærligste, og raabte: „O, det er herligt, at Du endeligen er her! men, hvorfor kommer Du da saa sildigt? vi kunde allerede have løbet omkring og leget et Par Timer. Læg nu

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Sundhed er det dyrebareste Gode.

Bevægelse er meget gavnlig for Sundheden, og styrker Legemets Kræfter.

hurtigen Hat og Tørklæde bort, for at jeg kan vise Dig vor Have, førend vi skulle spise."

Jutta gjengjældte sin Fætterskes Omfavnelse meget hjerteligen, men paa hendes Forslag vilde hun slet ikke indlade sig. „Ak, nei, hvad tænker Du paa?" sagde hun: „dertil er jeg altfor træt af Reisen; idag gaaer jeg ikke ud af Stuen." — „Nu, som Du vil!" svarede Thora: „skjøndt jeg ikke kan begribe, hvorledes de faa Mile, i den bekvemme Vogn, have kunnet udmatte Dig saaledes. Vi ville da see, hvorledes vi for idag kunne fordrive Tiden i Stuen. Men, imorgen tidligt, ikke sandt, saa vækker jeg Dig Klokken 5, for at vi kunne indhente, hvad vi have forsømt idag." — „Hvorledes? Klokken 5!" raabte Jutta, forundret. „Nei, det maa jeg betakke mig for: Morgenluften er altfor skarp for mig; jeg vilde gandske vist blive syg, ifald jeg vovede mig ud i det af Duggen vaade Græs. Til saadant Noget er jeg ikke vant. Førend Klokken 8 staaer jeg aldrig op."

Thora trak paa Skuldrene, og tænkte paa hvad hendes Fader havde sagt. Hun maatte altsaa, ligesom ellers, ene gjøre

sin Morgentour, hvilken hun aldrig forsømte; „thi", sagde hun: „Bevægelse er meget gavnlig for Sundheden, og styrker Legemets Kræfter."

Men den følgende Dag havde hun endnu oftere Aarsag til at forundre sig, og til at gjøre den Bemærkning, at Jutta, paa den Maade, hun var opdragen, ei passede for hende. Snart var det for koldt, snart for varmt og snart for fugtigt for Jutta. For Solstraalerne turde hun ikke udsætte sig, for ei at blive solbrændt; og, naar det blæste, vovede hun sig eiheller ud, da hendes Stemme kunde faae Skade deraf. En munter Leeg skyede hun, af Frygt for at blive varm, og derpaa at forkjøle sig; helst sad hun, selv i det smukkeste Veir, og gjorde sig det mageligt i Sophaen. Dog, hvor der gaves Noget at spise, var hun meget virksom, og viste sig som en stor Veninde af lækker Mad.

„Men, kjære Jutta," sagde Thora ofte: „hvorledes kan Du foretrække den kvalme Stue for den smukke Lysthave, som Naturen har indrettet for os? Du skulde blot een eneste Gang gaae

med, og see, hvorledes Solen staaer op. Naar Fuglene kvidre deres Morgensang, naar Blomsterne dufte friskere, og Duggen, der, paa Bladenes Spidser, belyses af de gyldne Straaler, glimrer, ligt Millioner Diamanter — o, hvor skjønt er ikke det, og hvor inderligen opfylder det ei Hjertet, for den hele Dag, med den reneste Glæde! Skulde jeg leve som Du, jeg vilde vistnok blive dødsyg."

Dog, Thora udrettede aldrig Noget med saadanne Taler; Jutta svarede altid: „bryd Dig ikke derom, kjære Thora! hvad Du kalder Fornøielse, er ingen for mig. Du er opdragen paa Landet, og kan taale, at sværme omkring i Haven og Marken, hvordant Veiret end er. Men jeg er ikke vant til saadant Noget, og maa more mig paa andre Maader."

Under saadanne Omstændigheder kan det ikke undre os, at Thora nu længtes ligesaa meget efter det Øieblik, da Jutta skulde vende tilbage til Byen, som hun før havde ønsket hendes Ankomst.

Efterat Jutta var afreist, saae de to Piger ikke hinanden

igjen, førend Thora engang, efter mange Aars Forløb, fulgte med sin Fader til Byen. Naturligviis gjorde hun strax sin Fætterske et Besøg; men, hvor forskrækkedes hun ei, ved at see hende! Intet Spor af Ungdommens Roser oplivede hendes Kinder; hendes Øine havde kun en mat Glands, og ikke uden nogen Anstrengelse formaaede hun, at reise sig fra Sophaen. Efter de første Hilsener, sagde Jutta: „Du er vel meget forundret over mit Udseende, kjære Thora! Ak, havde jeg dog for ti Aar siden, da jeg var ude paa Eders Landsted, fulgt Dit Raad! saa vilde jeg nu bedre have kunnet glæde mig ved Livet. Men netop, fordi jeg med altfor stor Ængstlighed søgte, at undgaae Alt, hvad der kunde skade min Sundhed, har jeg paadraget mig min Ulykke; thi, en saadan Forkjælelse kan aldrig være gavnlig, og Mangel paa Bevægelse og frisk Luft har, som Lægerne sige, især foraarsaget min sygelige Tilstand. Hvad hjælper det mig nu, at mine Forældre have efterladt mig en stor Formue, da jeg ei kan nyde Noget deraf? Næppe tør jeg forlade dette Værelse, uden at befrygte, at blive virkeligen syg, og jeg skranter altid."

Thora beklagede den stakkels Jutta, og takkede i Stilhed Gud for, at hendes Forældre havde opdraget hende paa en for Sundheden gavnligere Maade; „thi", sagde hun: „Sundhed er dog det dyrebareste Gode!"

Den, som vil gjøre en Reise, maa kjende Veien.

Gustav var en liden Bondedreng, som havde hjulpet sin Fader troligen og utrætteligt ved Foraarsarbeiderne i Marken og Haven. For derfor at gjøre ham en Glæde, gav hans Fader ham en Viinranke, der bedækkede den ene Side af deres lille Huus, og han sagde: „alle de Druer, som denne Viinstok bærer, skulle tilhøre Dig, min lille Gustav, fordi Du har hjulpet mig saa flittigen. I Høsten, naar de blive modne, kan Du spise dem med Dine Legekammerater, og gjøre Dig saa lystig med dem, som Du vil."

Da glædede Gustav sig ret meget, og dagligen lagde han

nu Mærke til, hvorledes hans Viindruer vorede. Ved Blomstringstiden bemærkede han, til sin store Sorg, at Ranken kun lovede, at bære meget Lidet; men han trøstede sig dog igjen nogenledes, da han saae, at de faa Druer bleve meget store og skjønne. Dog, naar Gustav nu stod og saae paa dem med lystne Blikke, saa tænkte han ei paa, hvor herligt de om kort Tid vilde smage ham og hans Kammerater; thi han havde en gandske anden Regning i Hovedet. „Jo, det vilde være rart," tænkte han hos sig selv: „ifald jeg skulde give mine skjønne Druer til Priis for de graadige Knegte! Hvorledes vilde de ikke styrte sig over dem, tage de fleste og sødeste for sig selv, og blot lævne nogle faa sure til mig! Nei — nei, det bliver der Intet af! der har jeg lagt en bedre Plan, hvorved jeg gandske alene kan nyde Frugten af min Faders Foræring." Dog sagde han intet Menneske Noget om sin smukke Plan, af Frygt for, at man skulde hindre ham i, at udføre den. Endeligen vare Druerne modne, thi de vare gandske bløde, og overmaade saftige. Nu stod Gustav en Morgen meget tidligen op, gik ud i Haven, hentede sig en Stige, og skar alle Druerne af sin Viin-

Den, som vil gjøre en Reise, maa kjende Veien.

Disse Drüer vil jeg bringe til Byen, og sælge dem til en ret höi Priis.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

stok. Der blev en heel liden Kurv fuld, med hvilken han listede sig ud af Haven. Hvad vor Gustav nu havde i Sinde, kunde vi vel saa omtrent gjette os til. „Saaledes vil jeg gjøre det!" sagde han: „disse Druer vil jeg bringe til Byen, og sælge dem til en ret høi Priis. De Penge, jeg faaer ind for dem, tilhøre dog mig ganske alene, og jeg kan kjøbe mig derfor, hvad mit Hjerte ønsker."

Men, Gustav havde endnu aldrig været i Byen: han vidste blot, at hans Fader der solgte alt Det, han havde tilovers af Mark- og Have-Frugter, og Gustav kjendte kun Begyndelsen af Veien dertil. Det varede ikke længe, førend han kom til en Korsvei, og stod nu tvivlraadig, til hvilken Side han skulde gaae. Endeligen valgte han Veien tilvenstre, da han haabede, derved at undgaae den, i nogen Afstand fra ham liggende, Skov. Dog, netop denne Vei førte, ved en uventet Bugtning, midt ind i Skoven. Det uagtet gik Gustav rask videre, da han slet ikke troede, at han kunde have forfeilet Veien. Skoven blev imidlertid altid tættere, og Veisporene stedse meer forvirrende, idet de snart førte

tilvenstre, snart tilhøire, fordi de blot benyttedes til at bortskaffe det fældede Træ. Efterat han længe og møisommeligen havde arbeidet sig igjennem Skoven, mærkede han endeligen, til sin store Skræk, at han var gaaen vild. Han gav sig nu til, at skrige høit om Hjælp; men intet Menneske viste sig. Ved den megen Omvanken var han allerede saa træt, at han var nærved at segne; og nu begyndte desuden en utaalelig Sult og Tørst, at plage ham. Til stor Lykke havde han sine Druer, til hvilke han nu tyede, idet han tog een efter den anden ud af Kurven, snart, for at stille sin gnavende Hunger, snart, for at slukke sin brændende Tørst. Desuden smagte Druerne ham meget godt, og saaledes gik en god Deel af dem en gandske anden Vei, end den, han først havde bestemt. For Sult og Tørst var Gustav da for saavidt sikret, men endnu havde han ikke fundet nogen Udvei af Skoven, uagtet han, af det stedse tiltagende Mørke, maatte slutte, at Aftenen nærmede sig. Bitterligen begyndte han nu, at græde; allerede flere, end een Gang, havde han forbandet den Tanke, at have villet tilegne sig alene Fordelen af sin Faders Gave.

Nu hørte han, til sin store Glæde, Hestevrinsken i Nærheden Han gik derfor ad den Kant, hvorfra Lyden kom, og naaede ret snart en, med ypperligt Græs bevoxet, fri Plads, hvor nogle Heste græssede, der vogtedes af en temmeligen stor Dreng. Fuld af Glæde, løb Gustav hen til denne, klagede ham sin Nød, og bad ham, endeligen at føre ham ud af Skoven.

Hestevogteren, hvis Øine snart faldt paa de skjønne Druer, Gustav havde, gjorde et tiffigt Ansigt, og sagde: "ja, det er ei saa let gjort! vi ere dybt, dybt inde i Skoven, og jeg kan ikke forlade mine Heste." Da jamrede Gustav sig endnu meer.

„Ak, jeg Ulykkelige!" raabte han: „hvad skal der blive af mig? hvad ville Fader og Moder sige, naar jeg ikke kommer hjem? o! o!"

Den anden Dreng syntes, at rores af denne Klynken, og sagde: „det er rigtignok en lang og besværlig Vei, førend vi kunne komme ud af Skoven, og, ifald min Herre erfarede, at jeg havde forladt Hestene, saa kunde det komme mig dyrt til at staae; men, veed Du hvad? giv mig de Druer, Du har der

i Din Kurv; saa vil jeg paatage mig den Fare og Umage, at føre Dig hvorhen Du ønsker."

Dette Forslag gav vor Gustav ligesom et Stik i Hjertet; dog — hvad var herved at gjøre? i den gyselige Skov kunde han jo umuligen blive, og saaledes maatte han beslutte sig til det Tungeste, og skille sig ved de øvrige af sine Druer. Hestevogteren pakkede dem med Velbehag i en stor Kurv til sit øvrige Forraad, og gik derpaa foran den bedrøvede Gustav. Hvad der endnu meer forøgede dennes Harme, var, at de, efterat være gaaede nogle hundrede Skridt, allerede befandt sig ved Udkanten af Skoven; og han mærkede nu, at hans Fører havde forestillet ham Faren større, end den var, blot for at bemægtige sig hans Druer.

I en kort Frastand saae han sin lille Byes Kirketaarn; nedslagen nærmede han sig den, uden Druer, og uden Penge, og maatte desuden vente Straf for sin utilladte Bortgang.

Da han var kommen hjem, fortalte han, gandske modfalden, sit Eventyr, og maatte nu ikke alene taalmodigen tage imod

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Hvad vi gjøre med Lyst falder os ikke tungt.

Den gode, gamle Martha vil takke mig meget, fordi jeg har paataget mig denne Byrde for hende.

Bebreidelser af sine Forældre, som for hans Skyld virkeligen allerede havde været i en ei ringe Uro, men han udloes ogsaa dygtigen af alle Dem, der hørte denne Historie.

„Det er kun en retfærdig Straf for Din Gjærrighed," sagde hans Fader: „thi saaledes kan man blot kalde det, at Du ikke vilde dele Druerne med Dine Legekammerater; og Gjærrighed er en meget slem Last! Jeg vil haabe, at Du nu selv indseer det, og forbedrer Dig. Mærk Dig tillige den Lærdom, om hvis Rigtighed Du selv idag har overbeviist Dig: „Den, som vil gjøre en Reise, maa kjende Veien!"

Hvad vi gjøre med Lyst, falder os ikke tungt.

Det var en meget heed Sommerdag, saa at Enhver udsøgte sig et skyggefuldt Sted, og lod imidlertid det tunge Arbeide hvile. Da saae man en liden Bondedreng bære en Dragt Kviste og Løv,

som øiensynligen var for tung for hans Kræfter, over en Markvei, der førte fra Skoven til den nærliggende Landsby. Det var Hyrdens Søn Carl, hvis Fattigdom man allerede kunde see af hans usle og pjaltede Klæder. Dog gjorde dette ham ikke mismodig; men han var altid munter og fornøiet, og hans Venlighed og Tjenestagtighed gjorde ham elsket af den hele By. Den Dag var han allerede meget tidligt løben ud i Skoven, for at søge sig en Ret Skovbær. Da han ved Middagstid vilde gaae hjem, traf han en gammel Bondekone, der var i Færd med, at læsse et stort Knippe Kviste og Løv paa sine Skuldre, og bad ham om, at hjælpe sig dermed. Han var ogsaa strax villig dertil, men, idet han løftede det op, fattede han en rask Beslutning, og tog Dragten paa sine egne Skuldre. Derpaa ilede han afsted, og tilraabte Konen, at han vilde bære Brændet hjem for hende, og at hun blot skulde følge langsomt bag efter.

En kort Strækning travede han fremad, men, da maatte han sagtne sine raske Skridt; thi, da han havde forladt den skyggefulde Skov, og Solen traf ham med sine brændende Straaler,

udmattedes han snart aldeles, og Sveden randt i store Draaber ned af hans Pande. Ingen kunde have hindret ham i at afkaste den frivilligen paatagne Byrde, og begive sig til et kjøligere Sted; dog, derpaa tænkte han ikke! „Den gode, gamle Martha vil takke mig meget, fordi jeg har paataget mig denne Byrde for hende!" sagde han; og utrøtten slæbede han sig stønnende fremad. Skjøndt udmattet til det Yderste, bragte han saaledes dog sin Dragt lykkeligen til Landsbyen, omtrent paa samme Tid, som den gamle Martha ankom ved Døren af sin Hytte. Hun gjorde vel Carl nogle godmodige Bebreidelser, fordi han, uden hendes Villie, var løben saa hurtigen derfra med Brændet; men takkede ham dog ogsaa med hjertelige Ord for hans Tjenestagtighed, hvorved han havde sparet hende en stor Møie. „Aa hvad, Mo'er Martha," svarede han: „Det er aldrig værdt at tale om! det glæder mig, at jeg kunde tjene Jer. Det Par Sveddraaber vil eiheller skade mig, og hvad man gjør med Lyst, falder ikke tungt." Saaledes, som Carl var i sin Barndom, forblev han ogsaa i sine ældre Aar: altid munter og venlig, og

hans Tjenestagtighed gjorde ham elsket af Enhver. Men, at elskes af sine Medmennesker, er en stor Lykke her paa Jorden; vi ville derfor følge den gode Carls Exempel: ikke sandt, mine smaae Venner? Vi ville altid være venlige og tjenestagtige, og, om dette endog undertiden skulde være forbundet med nogle Besværligheder, saa ville vi tilraabe os selv: „hvad vi gjøre med Lyst, falder os ikke tungt!"

Man kan aldrig være altfor forsigtig.

Ved al den indtagende Munterhed, der klæder en Pige saa godt, forglemte Emilie dog aldrig Forsigtighedens Regler. Deraf kom det ogsaa, at der yderst sjeldent mødte hende Noget, som andre Børn pleie, at kalde en Ulykke, hvormed de strax søge, at undskylde, naar de, f. E. lade Kopper og Tallerkener falde; slaae en Vinduesrude ud med deres Bold; sønderrive deres

Klæder, eller tilsmudske disse med Fedt- og Frugt-Pletter. Som sagt, saadant Noget mødte den forsigtige Emilie meget sjeldent: hendes Klæder, hvilke hun søgte at skaane, vare altid hele og rene; aldrig traadte hun i det dybe Snavs; og aldrig blev hun hængende ved sine Klæder i Tjørnene. Dog hindrede denne Vaersomhed, som hun stedse iagttog, hende ikke i muntre Lege; kun havde hun vænnet sig til, at give Agt paa sig selv, for at hun ei skulde lade sig forledes til nogen Ubesindighed.

Det var at ønske, at alle Børn fulgte hende deri; thi, da vilde man ikke høre saa mange af saakaldte Ulykker, og Forældrene eiheller nødes til, saa ofte at lukke Pungen op, for igjen at erstatte det ituslaaede Huusgeraad, eller de iturevne og fordærvede Klæder, hvilke den kjære Ungdom saa tidt opofrer for sin Ustyrlighed.

Det Billede, paa hvilket vi her see Emilie, viser os tillige et Exempel paa hendes Forsigtighed. Hun var, med sine Forældre og mange andre Piger og Drenge, kjørt ud paa Landet, hvor Sælskabet nu fornøiede sig med styrkende Lege i den frie Luft.

Da kom ogsaa Raben til det yndede Lege-Skjul. Loddet bestemte den Søgende, og hurtigen adspredte de Øvrige sig, for at finde en sikker Plads. Ved denne Leilighed kom Emilie til en Bæk, og netop paa et Sted, hvor et Brædt syntes, at tilstede Overgangen. Paa den anden Side af Bækken opdagede hun et tæt Kradt, som tilbød hende et sikkert Skjul. Her vilde vist de fleste andre Børn blindthen være stormede over, for ei at spilde et Øieblik. Men saaledes gjorde Emilie ikke. Forsigtigen undersøgte hun først, om Brædtet var fast; men, see! enten var det ved Tiden blevet raadent, eller ogsaa kort iforveien stærkt beskadiget, nok: det gav efter, og brækkede over i Midten. „Jh, see dog!" sagde Emilie, idet hun hastigen trak sin Fod tilbage: „**havde jeg vovet mig for hurtigen ud paa dette Brædt, saa var jeg falden i Vandet.** Jeg vil blot blive siddende her, for at de Andre ikke skulle lade sig forføres af det forræderiske Brædt. Hun satte sig altsaa i Græsset; og rigtigen kom snart et Par vilde Drenge, der, med et høit: „Hurra!" styrtede løs paa Brædtet, og de vilde sikkert have faaet et uventet Bad, ifald de ikke vare

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Man kan aldrig være altfor forsigtig.

Havde jeg vovet mig for hurtigen ud paa dette Brædt, faa var jeg falden i Vandet.

bleyne standsede af Emilie. „See I nu," sagde hun: „hvortil min Forsigtighed, som I saa tidt udlee mig for, er nyttig? Uden den, vilde dog vor Glæde idag være bleven forstyrret paa en ubehagelig Maade. Lægger Mærke til: Man kan aldrig være altfor forsigtig!"

Vær altid lydig!

Frederik og Valdemar havde bestaaet udmærket godt i Examen, vare blevne offentligen roste, og belønnede med de første Præmier. Derfor skulde nu ogsaa deres Forælders Løvte opfyldes, og begge Drengene tilbringe Ferietiden hos en Slægtning paa Landet. Førend de afreiste, fik Frederik endnu den velmeente Advarsel, ikke at lade sig forledes til Uartigheder, ved sin sædvanlige Ubesindighed, paa et Sted, hvor han ei kunde være under strengt Opsyn. Frederik lovede Alt, og

lykkeligen indtraf de muntre Drenge hos deres Frænde, som eiede et nydeligt Gods i en yndig Egn. Store, grønne Enge, og nogle, i Nærheden liggende, skovbegroede Bjerge, vare vore Gjæsters Tumleplads; og de rigt med alle Slags Frugter belæssede Træer i Haven lovede dem megen Vederkvægelse.

Drengene benyttede ret denne sjeldne Frihed: de stode op med Solen, og streifede den hele Dag allevegne omkring i det Frie. Enhver, der saae dem, og havde hørt den Advarsel, som Frederik, før sin Afreise, havde faaet, maatte anse den for gandske overflødig; thi han foretog sig Intet, hvoraf man kunde mærke, at han altid behøvede Opsyn. Men, sandsynligviis manglede det ham blot paa Leilighed til at vise sin Ubesindighed; og, saasnart denne Leilighed viste sig, vare ogsaa Formaninger og Løvter glemte.

En Dag havde begge Drengene, ved deres Lege, skilt sig fra hinanden, og Valdemar kom alene til et Sted, hvor de ikke havde været før, og hvor nogle halvt forfaldne Muurstykker tilbøde en herlig Plads til at klatre. Med lydelig Stemme

Vær altid lydig!

Børn maae aldrig røre ved et fremmedt Skydegevær.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

raabte han paa sin Kammerat, og, da denne ei kom strax, besaae han selv nøiere Stedet. Da fik han pludseligen Øie paa en Jægers hele Jagttøi: Gevær, Jagttaske, Krudthorn; ikke engang Hunden manglede. Denne kom strax venligen hen til Valdemar, som i Hunden gjenkjendte Forstbetjentens Flink. Gjerne havde Valdemar beseet Sagerne tætved; dog vogtede han sig for, at røre ved Noget. „Du Flint skal ikke forføre mig!" sagde han: „thi jeg har saa ofte hørt den Advarsel: „Børn maae aldrig røre ved et fremmedt Skydegevær!" I dette Øieblik kom den vilde Frederik springende. „Ei, her er det jo herligt!" raabte han: „og Alt ved Haanden, for at kunne lege Jæger. Jeg er Jægeren," tilføiede han, idet han greb efter Geværet og Taften. „Rør dog Intet deraf, Frederik!" paamindede Valdemar: „Du veed jo, at vi ikke maae lege med fremmede Geværer!" „Ja vist!" svarede Frederik snu: „men, dermed ere blot meente de ladte Geværer, og dette er sikkert ikke ladt; thi ellers havde Jægeren vel ei ladet det staae her."

Med disse Ord strækkede han ogsaa allerede Haanden ud

efter Geværet. „Frederik, lad det staae!" raabte Valdemar ængsteligen: „jeg kalder paa Fætter! jeg kalder paa Fætter!" og hurtigen løb han derfra. „Løb Du kun," sagde Frederik, som imidlertid havde hængt Jagttasken over Skulderen, og taget Geværet op: „Haren maa ogsaa løbe, men jeg skal nok skyde den!" Han lagde an, trykkede løs, og — puf! knaldede det, og Valdemar faldt til Jorden.

Nu stod Frederik som tilintetgjort: skjælvende og bleg saae han paa den Ulykke, han havde foraarsaget, og Geværet faldt ud af hans Hænder. Men, Hvo formaaer, at beskrive hans Glæde, da Valdemar igjen reiste sig, kom hen til ham, og forsikrede, at han ei havde faaet nogen Skade. Han var, i det Øieblik, da Frederik vilde skyde, falden over en stor Steen, og lykkeligviis var saaledes Skudet gaaet over ham. Da omfavnede Frederik, under Glædestaarer, den frelste Ven, og takkede Gud for, at han havde bevaret ham fra, at vorde en Morder. Denne Tildragelse havde den bedste Indflydelse paa Frederik. Han tømmede i Fremtiden sin Ubesindighed, og erkjendte, at et-

hvert Barn gjør bedst i, at adlyde sine Forældres Formaning:
„vær altid lydig!"

Naar mit Arbeid' er tilende,
Kan jeg mig til Glæden vende!

„Seer Du min pæne Dukke her?
Den fik jeg af min Moder kjær!"
Saa sagde lille Henriette,
Idet hun lagde Alt tilrette.
„Den Dukke mig saa saare glæder:
Jeg gi'r den Shawl og Hat og Klæder!
Hver Gang i Favn jeg tager den,
Saa morsomt Timen svinder hen.
Dog — altid jeg ei lege maa;
Thi og i Skole jeg skal gaae,

For der saa mange Ting at lære,
Som nyttige for Alle ere.
I Bogen først jeg læse bør,
Før jeg paa Dukken tænke tør.
Naar mit Arbeid' er tilende,
Kan jeg mig til Glæden vende!"

Man maa ikke altid tænke blot paa sig selv.

Da Kirsebærrene vare modne, indbødes Rosa og Mathilde af den Gartnerske, hos hvem deres Moder altid kjøbte Grøntsager, til at besøge hende i hendes Have, og ret af Hjertenslyst at spise af de saftige Kirsebær, der smage endnu meget bedre, naar de komme ligefra Træet. Dette lode begge Pigerne sig ei siges to Gange, og den følgende smukke Dag saae man dem allerede paa Veien til den nærliggende lille Landsby.

Naar mit Arbeid er tilende,
Kan jeg mig til Glæden vende!

Seer Du min pæne Dukke her?

Den fik jeg af min Moder kjær!

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Man maa ikke altid tænke blot paa sig selv!

Disse Kirsebær har jeg plukket til min Broder.

Men, det maa man ogsaa sige om Gartnerskens Kirsebær, at de smagte fortræffeligt, og Træerne hang saa fulde af dem, at man næsten skulde troe, de slet ikke kunde spises op alle. Pigerne benyttede ret den erholdte Tilladelse, og skaanede eiheller de skjønneste Kirsebær. Alt dette uagtet var Rosa dog maadeholden, og, da hun spiste mindre, saa samlede hun sig nogle i sin lille Kurv.

Da hun, om Aftenen, vilde gaae hjem, tilligemed Mathilde, bemærkede denne først den fyldte Kurv, og sagde: „det var godt, Rosa, at Du tog nogle med. Havde jeg blot ogsaa tænkt derpaa! Men, Du har jo nok til, at vi kunne holde endnu et Maaltid deraf imorgen."

„Jeg troede dog, kjære Mathilde, at Du havde faaet nok, og kunde være tilfreds for det Første!" svarede Rosa: „disse Kirsebær har jeg plukket til min Broder, og jeg haaber, at det vil fornøie ham, naar jeg bringer ham dem."

„Deri har De fuldkommen Ret, Jomfru' Rosa," sagde Gartneren, som havde hørt Samtalen, og nu traadte frem: „det kan

jeg godt lide, at Børn ogsaa gjerne gjøre Andre en Glæde, og ikke sørge blot for deres egen Fornøielse. Jeg vil endnu give Dem en Tallerken af de smukkeste Kirsebær, for at De ogsaa kan forære Deres Moder nogle. Naar De da, Jomfru' Mathilde, skammer Dem, fordi De ikke bringer Noget med, saa tænk for Fremtiden smukt paa den Lærdom: man maa ikke altid tænke blot paa sig selv!"

Mod Dyret selv følg Godheds Bud!
Du er for det en jordisk Gud.

Kom, kjære Stærk, kom hid til mig!
Jeg vil jo ikke drille Dig.
Jeg veed, Du er et ærligt Blod,
Og derfor er jeg Dig saa god.
Vort Huus saa trofast Du bevogter

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Mod Dyret selv følg Godheds Bud!
Du er for det en jordisk Gud.

Kom, stakkels Stærk, kom hid til mig!
Min Frokost deler jeg med dig.

Mod Tyvens lumske Nattetogter.
Du ogsaa gjerne med mig leger,
Og løber rask, hvorhen jeg peger.
Kom, stakkels Stærk, kom hid til mig,
Min Frokost deler jeg med Dig!
Min Faders Raad vist aldrig sviger,
Og sandt det er, hvad tidt han siger:
„Mod Dyret selv følg Godheds Bud!
Du er for det en jordisk Gud."

Læsningen af gode Bøger er Næring for Aanden.

Alfred, en fattig Landsbypræsts Søn, gjorde sin Fader megen Glæde, ved Flid og god Opførsel. Ikke forgjæves havde denne ofte sagt til ham: „Børn bør have Lyst til at lære Noget, for ikke at blive uvidende!" thi han viste, allerede fra

sin tidligste Ungdom, stor Lærelyst. I Legene, med andre Drenge af sin Alder, var han altid en af de muntreste; men, ligesaa meget, som han glædede sig til Legen, ligesaa meget glædede han sig ogsaa til de Timer, hvilke hans Fader havde bestemt til Underviisning, og Faderens lille Bogsamling var hans kjæreste Opholdssted; ja, endog paa sine Spadseregange havde han altid en Bog med i Lommen, og, naar han blev træt, opsøgte han sig et skyggefuldt Sted, og begyndte ret opmærksomt at læse. Mange Børn anse de Bøger, hvoraf de skulle lære Noget, kun med Ulyst, og betragte Læsningen i dem som en utaalelig Tvang. Men, det kommer blot deraf: at den nødvendige Opmærksomhed mangler dem; at de tænke meer paa Leeg og Fornøielse, end paa Bogen; og, at de ei forstaae, hvad de læse. Paa denne Maade er rigtignok Sysselsættelsen med Bøger yderst kjedsommelig og unyttig. Men, lad dem blot engang prøve paa, at skjænke Lærebøgerne deres udeelte Opmærksomhed; saa ville de snart bemærke, at de lære Noget, og lidt efter lidt ville de vistnok faae

Læsningen af gode Bøger er Næring for Aanden.

Børn bør have Lyst til at lære Noget, for ikke at blive uvidende.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Bøgerne kjære; thi: Læsningen af gode Bøger er Næring for Aanden!

Det Nødvendige bør man foretrække for det Behagelige!

Gandske anderledes, end vor Alfred, tænkte og handlede Vilhelm: den eneste Søn af en rig Godseier i Nabolauget. Vilhelm havde rigtignok en egen Huuslærer, der skulde give ham den første videnskabelige Undervisning; men Læreren kunde ikke udrette Noget, da han intetsteds fandt tilbørlig Understøttelse. Vilhelm viste en aabenbar Modbydelighed for Alt, hvad der kunde kaldes at lære; og hans Fader var nødt til, ved Forvaltningen af sine vidtløftige Besiddelser, ofte at være borte fra Hjemmet i adskillige Uger og Maaneder. Han kunde derfor kun lidet bekymre sig om Opdragelses-Forretningerne; og Moderen var

saa svag imod sin eneste, forkjælede Søn, at hun taug til alle hans Luner og Lyder.

Klagede Læreren ogsaa engang hos Faderen, saa meente denne, at Vilhelm jo endnu var ung, og Lysten til at lære vilde nok komme. Forgjæves paastod Læreren, at, om man end ikke maa anstrenge Børnenes Aandskræfter for meget, saa bør man dog, fra deres tidligste Ungdom af, sørge for, at vænne dem til regelmæssige Sysler, paa det, at ikke Hang til Adspredelse skal bemægtige sig dem; da det ellers, i sildigere Aar, er meget vanskeligt, ja, endog ofte umueligt, at forbedre Feilene ved den tidligere Opdragelse.

Vilhelm bemærkede ret snart, hvor megen Vigtighed man tillagde hans lille Person, og benyttede sig, som han troede, meget godt deraf. Den største Deel af Dagen kunde han løbe omkring hvor han vilde, og de faa Timer, der vare bestemte til Undervisningen, forstod han fortræffeligen at afkorte. „Legetøiet yder kun Fornøielse for et Øieblik, men Bøgerne for stedse!" sagde Læreren ofte; men Vilhelm lagde Bøgerne tilside, og skjulte

Det Nódvendige bór man foretrække
for det Behagelige.

Legetóiet yder kun Fornóielse for
et Æieblik, men Bógerne for stedse.

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

sig med sit Legetøi i de længst fraliggende Kroge af Haven, indtil Læretimerne vare forbi, og han glædede sig altid, naar saadan en Streg var lykkets ham.

Det uudforskelige Forsyn vilde imidlertid, at Vilhelms Fader maatte døe, da Drengen næppe var 10 Aar gammel. Faderen havde været den eneste, for hvem han endnu havde nogen Frygt, og denne ringe Frygt var nu ogsaa overflødig. Den svage Moder lod ham have sin Villie i Alt, og Forvalteren og de øvrige Tjenestefolk havde eiheller Lyst til, at være deres tilkommende Herre imod i nogen Ting, saa at han altsaa nu gandske uhindret kunde gjøre, hvad hans Tilbøieligheder indskjøde ham.

Naturligviis gik det især ud over Læreren, og Vilhelm foraarsagede ham uophørligen saa megen Ærgrelse, at der intet Andet blev tilbage for den brave Mand, end at tage sin Afskeed.

Nu var Vilhelm gandske fri, og, da han af alle de ham Omgivendes Yttringer netop bedst havde mærket sig den urigtigste, nemlig: at han var rig, og at rige Folk ikke behøve at lære

Noget; saa sørgede han fra nu af blot for sin Fornøielse, og saae aldrig meer i Bøgerne.

Imidlertid vedblev Alfred, Landsbypræstens Søn, at udvide sine Kundskaber, ved utrættelig Flid. Han fandt Understøttelse til at gaae til Universitætet, og, efter fuldendt Studium, fik han snart Embede. Det vilde være for vidtløftigt, at give en nøiagtig Levnetsbeskrivelse om Enhver af disse to Drenge. Vi overspringe derfor et Tidsrum af femten Aar, og ville nu see, hvad de i denne Tid ere blevne til.

Alfred var bleven Dommer i en Grændseby. Han havde sit tilstrækkelige Udkomme, opfyldte troligen sine Pligter, og erhvervede sig, ved sin venlige Adfærd imod Enhver, og ved streng Redelighed, den hele Byes Kjærlighed og Agtelse; ja, selv Forbryderne, som han ubøieligen maatte dømme efter Lovene, havde ofte Aarsag til, at rose hans Menneskekjærlighed.

Adskillige Tyverier og forvovne Indbrud gjorde Omegnen usikker, og anledigede mange Forsigtighedsregler fra Politiets Side, hvortil hørte den uventede Gjennemsøgning af alle mis-

tænkelige Steder, og Fængslingen af alle omvankende Tiggere, hvilke derpaa sendtes til deres Hjemsted. Forhøret over dem var en af Alfreds Embedspligter. Der førtes en Dag for ham en Mand, som var klædt i de usleste Pjalter, men derhos havde et yderst vildt Udseende. Han var bleven greben, imedens han tiggede, og havde da sat sig til Modværge. Ogsaa anstillede han sig endnu meget ustyrlig. Alfred tiltalede ham med Mildhed, idet han sagde: „min kjære Mand, gjør dog ikke Eders Sag endnu verre, ved unyttig Trodsighed. Naar der ei kan lægges Eder nogen anden Forbrydelse til Last, saa vil I blot vorde sendt tilbage til Eders Hjem. Siig mig derfor Eders Navn og Fødested!"

Da slog Betleren sig med den knyttede Næve for Panden, og Taarer trillede over hans solbrændte Ansigt. „Virkeligen?" raabte han: „til mit Hjem ville I føre mig? O, hvis I kunde det!"

Han nævnede nu sit Navn, og, Hvo skildrer Alfreds Forbauselse, da han i den Ulykkelige gjenkjendte sin Ungdoms Legekammerat, den engang saa rige Arving: Vilhelm!

Som vi allerede have hørt, tænkte Vilhelm, efter sin Faders Død, paa Intet mindre, end at uddanne sin Aand, og sysselsætte sig med noget Nyttigt. Men Ørkesløshed er i Almindelighed ikke saa fordærvelig, som Lediggangens Følger. Børn anvende deres Tid til at lege; men lære de ikke allerede tidligen, at beherske deres Lyst til Fornøielser, saa opofre de, i sildigere Aar, Ære og Formue for deres Lidenskaber. Dette havde været Vilhelms Skjæbne. Ogsaa han havde besøgt et Universitæt; men, uden Sands for et alvorligt Studium, og tillige uden Forkundskaber dertil, styrtede han sig i de vildeste Adspredelser, og Spil og Drik vare især de Laster, til hvilke han hengav sig.

Neppe var hans Moder død, og han bleven uindskrænket Herre over sine Godser, førend han, uden Undseelse, begyndte det meest udsvævende Liv. Bestyrelsen af sin Formue overlod han til lønnede Tjenere, da han slet ikke vilde høre Noget om Forretninger, og sværmede omkring i alle store Stæder og Badesteder. Her tabte han mange Penge i Spil; af sine Forvaltere bedroges han, og, da der ikke var Nogen, som advarede ham,

saa bemærkede han ikke Formindskelsen af sin Formue, førend han var tiggefærdig. Nu maatte han jo rigtignok søge, at fortjene sit Brød ved Arbeide; men — Intet havde han lært, og selv nu var det ham gandske umuligt, at hengive sig til en stadig Sysselsættelse. Saaledes kom han stedse meer tilbage, indtil vi see ham som en omvankende, pjaltet Tigger.

Alfred gjorde alt Muligt, for at frelse den Ulykkelige. Han tog ham til sig i sit Huus, klædte ham op, og søgte efterhaanden, at vænne ham til Virksomhed, ved at overdrage ham lette Arbeider. Dog, forgjæves! Vilhelm var ugjenkaldeligen tabt. Han gjengjældte sin Velgjører med den skjændigste Utaknemmelighed: han bemægtigede sig nemlig en Sum Penge, som Alfred havde faaet i Forvaring, og flygtede dermed til America. Her skal han endeligen, som man siden erfarede, være død i den største Elendighed.

Dette var altsaa den endelige Skjæbne for den ene Dreng, om af Forsynet havde modtaget Alt, hvad der udkræves til, at leve lykkeligen. Beklager den Arme, hvis hele Ulykke var en

Følge af en feilagtig Opdragelse, og vænner Eder allerede ret tidligen, ligesom Alfred, til en rigtig Anvendelse af Tiden! thi Virksomhed er Tilfredshedens rigeste Kilde. Ikke for ofte kunne I minde Eder selv om de gyldne Ord: „Det Nødvendige bør man foretrække for det Behagelige!"

Velgjørenhed er Christenpligt.

Et Selskab af unge, muntre Piger havde forenet sig, for at tilbringe en skjøn Efteraarsdag paa Landet. Der fik de ypperlig, ikke med Vand spædet, Mælk, som, efterat de havde brækket godt Brød deri, blev til en herlig Ret; ogsaa saftige Frugter, af hvilke de kunde plukke saa mange, dem lystede, af Træerne og Buskene. En grøn Eng og en skyggefuld liden Skov gjorde de afverlende til deres Legeplads, og langt borte kunde man høre deres Sladren og deres Sang. Da de endeligen om Aftenen

BIBLIOTHECA REGIA
HAFNIENSIS

Velgjørenhed er Christenpligt.

Den, som hjælper den Ulykkelige,
vil Gud velsigne.

vilde vende tilbage til det Bondehuus, hvor de havde aflagt deres Hatte og Tørklæder, for at gjøre sig færdige til at gaae hjem til Staden, mødte de en liden, fattig, pjaltet Dreng, der, bedende, udstrakte sine Hænder imod dem.

Den første Pige, som saae Drengen, loe høit, og spottede over hans ydmyge Stilling, hans iturevne Klæder og hans spidse Hue; ogsaa hendes Legesøstre, der hengave sig til en, til Overgivenhed udartende, Munterhed, istemte hendes Spot.

Saaledes gik de forbi Drengen, som foldede sine Hænder, og udgjød mange Taarer ved deres Latter. Kun den blide Nathalia blev tilbage, og rakte ham, saa hemmeligt, som muligt, en Skilling, hvilken hun havde taget op af sin Lomme. Skjøndt det ei var hendes Villie, bemærkedes dog denne Handling, og de andre Piger bleve staaende, og saae forlægne paa hverandre. Da Nathalia mærkede dette, sagde hun: „tager det ikke ilde op, kjære Veninder, at jeg ei kunde istemme Eders Latter! thi Synet af den stakkels Dreng gjorde mig saa ondt, og jeg tænkte

paa, hvad vor gode Præst altid siger: „Den, som hjælper den Ulykkelige, vil Gud velsigne!"

Nathalias Veninder vare ingenlunde haardhjertede, og der behøvedes blot disse faa Ord, for at faae dem til at indsee deres Uret. „Nathalia har fuldkommen Ret!" sagde Een af dem: „vi maae skamme os, at vi, ved overgiven Munterhed, lode os forledes til, at glemme Menneskekjærlighedens Pligter. Men, kommer! vi ville gjøre vor Feil god igjen, og Enhver af os, som kan undvære Noget, bør give Drengen det."

Disse Ord fandt Bifald: det hele Selskab vendte tilbage, og en Mængde Skillinger, store og smaae, regnede ned til Drengen, der ikke kunde forundre sig nok over en saadan Rigdom. „Gud lønne Dem derfor!" stammede han; „De kunne troe mig: for mig selv vilde jeg ikke have betlet; men min stakkels Moder ligger saa syg, og kan ei længer fortjene Noget. Dog, nu kan jeg kjøbe hende Lægemidler og styrkende Mad, og, naar hun saa kommer sig igjen; o! da ville vi glæde os saa meget, og dagligen bede den gode Gud, at han vil lade det gaae Dem Alle vel!"

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Naar man vil have Dyr, bør man
ogsaa sørge for dem.

Jeg er den lille Forpagterinde,
og maa fodre mine Høns.

Tause begave Pigerne sig nu paa Hjemveien til Staden: den støiende Munterhed var vegen fra dem! men i deres Indre havde de den skjønne Følelse, som følger paa enhver god Handling; og eenstemmigen tilstode de, at Enden paa denne fornøieligen henlevede Dag dog havde været dens skjønneste Deel.

Denne Tildragelse havde tillige den gode Følge, at de aldrig meer gik følelsesløse forbi en Fattig. De hjalp, hvor de kunde hjælpe; „thi," sagde de: „**Velgjørenhed er Christenpligt.**"

Naar man vil have Dyr, bør man ogsaa sørge for dem.

Den lille Camilla syslede saa gjerne i Hønsegaarden, hvor en Mængde Høns, anførte af en stolt Hane, løb omkring den hele Dag, skrabede i Sandet, og kaglede flittigt, naar de havde lagt et Æg. Meget ofte tog hun Foderkurven, og strøede Korn

ud til dem, idet hun inderligen glædede sig, da de lærte, at kjende hende, og uden Frygt kom hen til hende, ja, endog pillede Korn af hendes Haand. „See dog, kjære Moder," sagde hun tidt: „hvorledes Hønsene kjende mig, og hvor gjerne de tage deres Æde af min Haand! Du kunde sikkert betroe mig de kjære, smaae Dyr. Jeg vil pleie og passe dem, og sørge for, at deres Huus altid holdes reent; ogsaa vil jeg hver Morgen forsigtigen indsamle de lagte Æg."

Men Moderen vilde ei høre Noget derom. „Saa længe Du blot for Tidsfordriv sysselsætter Dig med Hønsene," sagde hun: „gaaet Alt godt; men, jeg frygter kun, at Du vil forsømme dem, saasnart det bliver Din Pligt, at pleie dem."

„O nei, lille, kjære Moder!" svarede Camilla: „prøv det blot, og Du skal see, hvor godt jeg skal passe mine smaae Pleiebørn."

Og nu bad hun saa længe, og saa indstændigen, at Moderen ei kunde afslaae hende det. Camilla fik Nøglen til Fodercassen, og Overopsynet over den temmeligt talrigen besatte

Hønsegaard. Der var nu en Glæde paafærde, og med den største Opmærksomhed og Nøiagtighed varetog hun det hende overdragne Hverv. Om Morgenen, længe førend hun skulde gaae i Skole, var hun allerede oppe, strøede rigeligt Foder ud til det hungrige lille Folk, og indsamlede de nyslagte Æg. Alt dette gjorde hende stor Glæde, og dagligen sagde hun adskillige Gange: „jeg er den lille Forpagterinde, og maa fodre mine Høns!" Ingen Spadseregang, ingen Leeg kunde forlede hende til, at glemme sin Pligt, og Hønsene befandt sig fortræffeligen under hendes Opsyn.

„Det er mig dog meget kjært, at min Spaadom ei er gaaen i Opfyldelse!" sagde hendes Moder, efter nogen Tid: „thi, desverre, gjøre de fleste Børn hellere det, som ikke vedkommer dem, end det, som paalægges dem. Vedbliv saaledes, min lille Camilla, og vogt Dig for, at Hønsene nogensinde, ved Din Forseelse, komme til at lide Mangel! Du vilde derved forskylde den haardeste Bebreidelse; thi, de ere jo ei i Stand til, at gjøre sig

forstaaelige, eller til at anklage Dig, og: „Naar man vil have Dyr, bør man ogsaa sørge for dem!"

Den Dreng, som kun har Legen kiær, Bli'r aldrig stor i mandig Færd.

Eduard havde, paa sin ottende Fødselsdag, faaet mange Ting forærede. Men det, som glædede ham meest, var et lidet Gevær, en Sabel og en Tromme. Kun en Hat med Fjeder manglede ham endnu, for at forvandles til en stadselig Soldat. Men han forstod godt at hjælpe sig. Af Papier gjorde han sig en trekantet Hat, som han pyntede med brogede Duske, hvilke han ligeledes havde gjort af Papier. Nu var Helten færdig! Stolt marscherede han omkring i Haven, og gjorde en forfærdelig Støi med sin Tromme, med hvilken han var langt meer tilfreds, end med Sabelen og Geværet, der syntes ham for smaae. „Ha! er jeg

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

Den Dreng, som kun har Legen kjær,
Bli'r aldrig stor i mandig Færd.

Ha! er jeg først General, saa har jeg
en virkelig Sabel, og en Flint, som gaaer af.

først General, saa har jeg en virkelig Sabel, og en Flint, som gaaer af!" raabte han, og satte sit Gevær foragteligt bort. Hans Fader, som havde hørt denne Samtale, han førte med sig selv, traadte nu frem, og sagde: „Ei, ei! altsaa General vil Du være? og hvorfor har Du da valgt Dig denne Post?"

„Aa, jo!" svarede Eduard: „fordi den glimrende Uniform behager mig, og fordi jeg ogsaa gjerne gad ride paa en stor, smuk Hest. Da kan jeg commandere over en heel Mængde Soldater, og Skildtvagterne maae præsentere Gevær for mig. Ha! det maa være herligt!"

„Nu, jeg har Intet derimod!" svarede Faderen smilende: „og det fornøier mig, at jeg har kunnet træffe Din Smag med de smaae Vaaben. Men, hvad har Du da foretaget Dig med de øvrige Foræringer?" tilføiede han, med et alvorligt Blik, da han saae disse ligge, endnu næsten urørte, paa Jorden. „Tegnemappen, Landkortene og Bøgerne agter Du saa lidet, at Du næppe seer paa dem! Ifald Du saaledes vedbliver, bliver Du nok aldrig General! Dersom Du nærmlig troer, at videnskabelig Dannelse er over-

flødig for Soldaten, saa feiler Du meget; thi, netop Tegning, Jordbeskrivelse og Mathematik, hvortil vi, ved vore Foræringer, vilde give Dig Anledning, ere de Gjenstande, som ere uundværlige for Soldaten; skjøndt de ogsaa ere til stor Nytte for enhver anden Stand. Hvad vilde Du vel sige om en General, der i Kundskaber overgikkes af Hundreder iblandt sine Undergivne?"

Eduard tænkte nogle Øieblikke efter; da lagde han Trommen og det andet Legetøi tilside, og sagde: „Du har fuldkommen Ret, lille Fader! jeg vil gjøre mig al Umage, for at drage den største Nytte af de øvrige Foræringer, og kun engang imellem, til Opmuntring, tage fat paa Legetøiet."

„Det vil være til den største Nytte for Dig selv!" svarede Faderen. „Glem aldrig de sande Ord:

Den Dygtige faa'r altid Brød;
Hvo Intet kan, maa lide Nød!

og, tro mig, det er en Erfaring, som hver Dag bekræfter:

Den Dreng, som kun har Legen kjær,
Bli'r aldrig stor i mandig Færd!"

Vogt Dig for Det, til alle Tider,
Hvad ei Du selv hos Andre lider!

Paa en smuk Efteraarsdag fulgte Ferdinand med sine Forældre paa en Spadseretour uden for Byen. Under et skyggefuldt Træ, ved et Bondehuus, satte de sig ned, for at nyde nogle Forfriskninger; og Ferdinand, som ikke havde glemt, at tage sit Legetøi med, fik Tilladelse til, at springe lystigen omkring dermed. Snart gjorde han, med sit Net, Jagt paa Spurvene, og snart morede han sig med sin Bold og sit Tøndebaand. Ved denne Leilighed kom han til en Have, hvori der stod et Æbletræ, hvis skjønne, guldgule Frugter tilsmilede ham, saa at Lysten, til at tage nogle af dem, opvaktes hos ham. Han forglemte den Lærdom: **Andres Eiendom bør være os hellig!** og med et rask Spring satte han over det lave Gjærde. Han saae intet Menneske i Nærheden, og kastede derfor dristigen sin Stok op i Træet, saa at der strax faldt nogle Æbler ned. Hurtigen strakte han sin Haand ud efter dem; men, hans Glæde over dette Bytte varede ei længe. Han havde rigtignok ikke seet Nogen, men Andre havde seet ham, nærmlig: Sønnerne af Havens Eier. Disse styr-

tede nu frem, og, med et høit Skrig: „en Tyv! en Tyv!" overfaldt de Ferdinand, fratoge ham, uden mange Omstændigheder, alt hans Legetøi, og tildeelte ham endnu mange dygtige Puf, paa hans iilsomme Flugt.

Bitterligt grædende kom Ferdinand til sin Fader, og klagede over de uopdragne Bondedrenge, som havde frataget ham hans Legetøi, og tillige slaaet ham saa haardt. Men, da Faderen havde erfaret de nærmere Omstændigheder ved dette Eventyr, var det langt fra, at han vilde holde med ham. Han gjorde ham tværtimod de alvorligste Bebreidelser, og sagde: „det skader Dig ikke! Enhver Sit! Hvad havde Du at bestille i den fremmede Have, og hvorfor udstrakte Du Din Haand efter fremmed Eiendom? See Du nu til, hvorledes Du en Tidlang kan fordrive Tiden uden Legetøi, og, paa det at Du ei igjen skal anledige en saa ubehagelig Hændelse, saa bliver Du alene hjemme paa Søndag. Tænk for Fremtiden smukt paa den Lærdom:

Vogt Dig for Det, til alle Tider,
Hvad ei Du selv hos Andre lider!"

Vogt Dig for Det, til alle Tider,
Hvad ei Du selv hos Andre lider!

Andres Eiendom bór være os hellig

BIBLIOTHECA REGIA HAFNIENSIS

foto 160875 (ill v. s. 50).

I - II, alle Ill. in fotogr.:
foto A. 2106 fuori i 2 pezzi (sic 52) foto 14337

Kjøbenhavn.

1838.

Trykt i det Berlingske Bogtrykkeri.